

De Ontrouwe Vriend

In een hoekje van de eerste klas slaapcoupé had ze plaats genomen , daar kon ze eventueel een oogje dicht doen, wanneer ze moe werd.

De reis was een lange nacht, de trein liep van Melbourne naar Sydney, Anne was er in Melbourne in gestapt, om naar thuis in Sydney reizen.

Ze kwam een reünie, die was gehouden op het college waar ze rechten had gestudeerd, met goed resultaat.

Na dat ze wat had gegeten, nam ze een boek uit haar tas en ging wat lezen, om zo de tijd door te komen. Het was niet druk in de trein omdat het weekend was, dan zijn de meeste mensen thuis.

Van lezen kwam niet veel terecht, ze bleef steeds denken aan Niels, die haar zo had bedrogen met een andere vrouw.

Door het piekeren had ze hoofdpijn gekregen, nam er een aspirientje voor in.

De ene baatte niet, nam er nog een paar, ze was weemoedig van wat haar door haar hoofd speelde.

Het kwam zover, dat ze niet meer wist wat ze deed. In haar tasje vond ze nog een doosje met slaaptabletten en nam er daar van in.

Nee ze zag het leven somber in, nu Willy ook niet meer voor haar was, hij zou met haar zijn mee gegaan en had ook niets van zich laten horen.

Ze dacht dat hij haar op die manier de rug had toe gekeerd, ze was toch echt verliefd op hem geworden en hij van zijn kant ook.

Nee het hoeft voor mij niet meer, het scheen dat ze niet bestemd was voor een man, in haar leven.

Ze dacht aan haar zus die toch met alle ellende nu een goede man had en zo te merken beiden zeer gelukkig waren.

De trein was inmiddels op de plaats van bestemming aan gekomen, het was het eindstation voor die nacht, van daar uit reed hij de volgen avond weer terug naar Melbourne.

Omdat hij de hele dag op het perron bleef staan en de machinist zoveel mogelijk alles had gecontroleerd, kon de schoonmaak ploeg aan het werk.

Een van de schoonmakers deed de deur open van een van de coupés waar Anna nog aanwezig was, daar kreeg hij de schrik van zijn leven, toen hij in een hoek op de slaapbank een jonge vrouw zag liggen

Hij liep er naar toe, klopte haar op de schouder, omdat hij dacht dat ze nog sliep en het leesboek naast zich had liggen.

Nu zag hij pas, dat ze een bleek gezicht had en haar mond open stond, die is dood , ging door zijn gedachte.

Liep als een hazewind naar buiten, waar op dat moment de perronchef nog aanwezig was en sprak hem aan, over de dame in de trein.

De perronchef nam polshoogte, melde dit naar het kantoor, die op haar beurt de ambulance waarschuwde, die een korte tijd later verscheen bij de trein.

Het personeel van de ambulance constateerden, dat de vrouw niet dood was, maar bewusteloos, ze ademde nog zachtjes, maar daar was ook alles mee gezegd. Die brachten haar naar het ziekenhuis, daar snelde een oude arts naar de operatiekamer, een man met wit krullend haar, een man die tegen zijn pensioen aan liep.

Hij onderzocht Anne en gaf opdracht om de maag leeg te pompen, omdat hij een vermoeden had. Dit werd door de verpleegsters meteen gedaan, daarna gaf de arts haar een spuit omdat het hart te langzaam werkte.

“Hebt u al in haar tas gekeken, naar haar adres en waar ze vandaan komt ?”

“Nee ” kreeg hij te horen. “Dan geeft die maar eens hier, hij vond haar papieren en zag dat ze hier uit Sydney afkomstig was.

Dan heb ik hier de dader, een doosje met aspirine en een leeg doosje met slaappillen. “

Volgens mijn inzicht heeft ze er veel te veel ingenomen en is zodoende buiten bewust zijn geraakt, of ze heeft zich van haar leven willen beroven”

De arts klopte haar nog eens op een wang en even kwam er een geluid uit haar mond, die open hing, hij klopte nog een paar maal, toen gingen haar ogen even open en keek de arts aan, maar sloot ze weer direct.

“Dan geven wij haar nog een spuitje, dan kan ze rustig blijven en komt dan gauw uit haar onderbewustzijn. Houd haar goed in de gaten, wanneer ze ontwaakt, dat ze geen gekke dingen doet.”

Na een paar uur kwam Anne weer terug en opende even haar ogen, vroeg meteen, “waar ben ik, ? ik zie alles wit om mij heen.” Dat was de witte kleding van de verpleegster, die bij haar aan het bed zat , de witte muren en het witte laken op bed.

De zuster gaf antwoord op de vraag die Anne had gesteld, “jij bent hier in goede handen, maak je maar niet ongerust,” ze dekte Anne nog eens goed onder het laken, die viel weer in slaap. In haar slaap riep ze een paar maal, “nee, nee, dat kan niet waar zijn ,blijf bij mij.”

De arts kwam even kijken hoe het er uit zag met Anne, de zuster vertelde aan de arts , wat ze had geroepen. “Of ik het niet gedacht had, het heeft waarschijnlijk met een verkering, die is uit geraakt, of een echtscheiding, of zo iets.” “Ze vroeg ook waar ben ik? en viel weer in een diepe rust.”

“Blijf maar bij haar, tot ze weer bij haar verstand is, dan zal ik later wel met haar praten, zo’n jonge vrouw, ze heeft nog een heel leven voor zich, en daar wil ze nu een eind aan maken.”

De arts onderzocht haar nog even in het kort naar haar hartslag, “ik heb het vermoeden, dat ze zeer gekrenkt is door de een of andere reden en het niet kan verwerken. Laat haar maar rustig liggen, ze is nu in een diepe slaap gevallen, voor de rest is alles goed met haar.”

Ja Anne sliep bijna de hele dag door, in die slaap kwamen weer alle herinneringen bij haar te boven, van de laatste tijd.

De zuster had het gemerkt, dat ze in de slaap met iets bezig was, omdat ze zich dikwijls van de ene naar de andere kant draaide, en ze daarom goed in de gaten moest houden, voor de veiligheid, had ze het laken aan de zijkanten vast gemaakt, dat ze er niet uit kon vallen, als zij even weg was, naar een ander patiënt.

Ze lag uit gestrekt aan de waterkant met Niel, die een mede student van haar was en waar ze al enkele jaren kennis aan had.

“Kijk Anne, deze heb ik voor jou hier geplukt “en kwam hij met een bosje veldbloemen, ging naast haar liggen in het gras en sloeg zijn armen om haar heen. Gaf haar een kus, “Anne ik hou veel van jou met heel mijn hart.”

Anne draaide zich om “en ik van jou Niels” ze kuste hem, bleven daar een tijdje liggen arm in arm.

“hoe gaat het met je studie Niels?, dit is ons laatste jaar hopelijk .” Ze studeerden alle bij rechten aan de universiteit in Melbourne.

“Niet zo best Anne, ik heb in het leren niet meer zo veel zin in.”

“Dat zal je toch moeten doen, wil je een diploma halen op het eind van het jaar. Maar waarom heb je er dan geen zin meer in , dan heb je die jaren weg gegooid en wat zeggen je ouders er van, die zullen het zeker niet goed vinden? Het heeft tenslotte veel geld gekost. Die zullen het zeker niet leuk vinden dat jij het zo maar op geeft.”

“Mijn ouders waren er niet over te spreken, die zeiden, dan ga je maar ergens werk zoeken om de kost te verdienen.

Ik zou het liefst piloot willen worden en op een lijntoestel willen vliegen, vrij door de lucht kunnen zweven, net als een vogel.”

“Nou ik sta liever met beide benen op de grond, kreeg hij van Anne te horen En Niels, hoe wil je dan een toekomst opbouwen zonder diploma?”

“Nou ik heb het nagevraagd en volgens hun heb ik kennis genoeg op gedaan, daar heb ik dat diploma niet voor nodig.”

“Die beslissing moet je zelf nemen, je bent nog vrij om te laten en doen wat je zelf wil.” “Ja Anne, maar ik wil toch altijd van jou blijven houden en als jij het goed vindt, om later mijn vrouw te worden, dan zal ik gelukkig zijn, al ben ik dan wel enkele dagen van huis.”

“Niels, volgens mij leef jij in een grootte fantasie, wie heeft je het hoofd vol gepraat?”

“Niemand Anne , het komt van mij zelf, ik heb er dikwijls over na gedacht, om die beslissing te nemen.”

“Dan had je er ook wel eens eerder over kunnen spreken Niels, maar nogmaals je moet het zelf weten wat je doet, ik zal je niet tegen houden.”

Anne was nu vijf en twintig jaar, ze was pas later verder gaan studeren, ze had voorheen op een advocaten kantoor gewerkt, daar had ze animo gekregen voor het vak. Wanneer ze zou slagen, kon ze bij haar oude baas te werk worden gesteld, dat had hij haar beloofd, dus haar toekomst was verzekerd.

Anne deed goed haar best om het diploma op het eind te ontvangen, dat gebeurde dan ook met een goed resultaat.

Thuis werd er dan ook een klein feestje van gemaakt en zeker omdat haar vader in dat vak had gewerkt als advocaat en dat met liefde altijd had vervuld.

Dat Niels een ander vak had gekozen, viel niet zo goed bij Anne, maar ze zou er zich wel in berusten. Ook al moest hij lange tijd van haar scheiden, als hij zijn best maar deed, was zij gelukkig. De ouders van Anne vonden het maar niets, zeker nu hij aan zijn laatste jaar bezig was. Anne haar vader, had er geen begrip voor, maar het is mijn kind niet, zei hij, wel hoopte hij dat Niels daar zijn studie wel zou afmaken, het was immers ook een mooi beroep.

Anne en Maaïke, verloren op zeer korte tijd hun beide ouders, nu bleef Maaïke alleen in het huis achter.

Anne zelf was reeds het huis uit en was op kamers gaan wonen, ze wilde haar ouders niet meer tot last zijn en zeker nu Maaïke bij haar inwoonde.

Het waren zware tijden voor die twee en zeker voor Maaïke als weduw vrouw, maar ze kon op steun rekenen van Anne.

Zo brak de dag aan dat Niels vertrok voor de opleiding, ze hadden die avond er voor nog samen in een restaurant gegeten, waarna ze nog een wandeling maakten, langs de rivier waar de voorjaars bloemen bloeiden.

Daar vonden ze een plekje waar ze gingen zitten, de zon scheen nog helder en het was nog warm.

Anne ging even achterover liggen, toen Niels haar begon te plagen met een grassprietje, om er mee over haar wang lied glijden.

Anne had er al een paar keer naar geslagen, maar het lukte haar niet om het te pakken te krijgen. Toen legde Niels zijn hoofd op dat van Anne en gaf haar een kus, waarop Anne de armen om hem heen sloeg, "Niels ik hou van jou en ik hoop dat je weer gauw bij mij zult zijn"

"Dat beloof ik je Anne, mijn hart zal altijd bij jou zijn en zeker in de lucht, als het zo ver is dat ik mag vliegen.

Het werd al frisser buiten, Anne stelde voor om nog een drankje bij haar thuis te nemen als afscheid, zo liepen ze door de straten van Sydney naar de kamers van Anne.

De verhuurster van de kamers was een alleen staande vrouw, die er niet erg op gesteld was dat er mannen in huis kwamen, dat liet ze ook blijken tegenover alle huursters, ze had er meerdere in huis.

Ze gluurde wanneer ze merkte dat er een mans persoon het huis betrad, maar daar trokken de meiden zich niets van aan.

Na dat Niels naar huis was gegaan, dronk Anne zich nog voor het naar bed gaan, nog een glaasje wijn, ruimde alles netjes op en ging te bed.

De volgende dag zou Niels naar haar toe komen om de laatste uren nog samen door te brengen, ze zou hem de eerst volgende maanden niet meer zien, tot zijn vakantie.

Hij had haar beloofd, dat hij iedere week zou schrijven, over de vooruit gang op de luchtvaart school.

In de namiddag werd het tijd om op te stappen, Niels pakte zijn koffers en liepen beiden naar het station, waar na een korte tijd de trein aan kwam. Er werd afscheid genomen, en Anne zwaaide hem nog na toen de trein vertrok.

In de avond als ze thuis was, moest ze er steeds aan denken, dat Niels ineens met het studeren was gestopt, daar had hij van te voren nooit over gesproken. Wanneer hij dat had gedaan, hadden beiden er over kunnen praten, dan was hij misschien tot andere gedachten gekomen.

Maar nu ze er over na dacht, dat hij het voor haar al die tijd had verzwegen, had ze toch een kleine wroeging, waarom, sprak hij dan niet de waarheid?.

Nu hoopte ze maar dat alles goed zou komen en dan voor goed bij elkaar konden zijn.

Anne had nu nog alleen haar jongere zus, die al vroeg was getrouwd en had haar man al na een paar jaar verloren, nu was ze bijna iedere avond op stap, naar de kroeg of de bioscoop.

Ze was nog jong, maar Anne vond het niet zo fijn dat ze veel in de kroeg verbleef, dat had ze van thuis uit niet geleerd.

Na het overlijden van haar ouders , bleef Maaïke in het huis wonen, het was een huurhuis, dat had de huurbaas haar beloofd, hij was een goede vriend van de ouders van Anne en Maaïke geweest.

Na dat de man van Maaïke was verongelukt, had ze een kleine uitkering en met wat werk kon ze dat aan houden, om er te blijven wonen.

Ze had net genoeg om van te leven, maar niet om van te juichen, ze kon zich zelden iets nieuws permitteren.

Anne begreep niet dat ze `s avonds zo veel uit ging, ze gunde het haar wel, maar het koste haar toch steeds wat.

Bij een bezoek aan Maaïke, kwam het gesprek over geld, Anne vroeg aan Maaïke, "kom je rond met de uitkering en een beetje werk, om naar de kroeg te gaan, het kost toch ook een paar centen?"

"Ja dat lukt wel, maar ik moet toch uit kijken dat ik niet te veel uitgeef, maar ik drink niet veel op een avond.

Ik ga er alleen naar toe voor de gezelligheid en er wordt wel eens een drankje aan geboden.

Maar Anne, als je denkt dat ik me te koop zet, dan heb je het mis, ik weet goed hoe ver ik ga en dan houd alles op, maak je daar maar niet ongerust over."

Maaïke was het tegen over gestelde van Anne, ze was al als klein kind brutaler en kon goed aan de zwier gaan. Ze lustte wel een drankje.

Ze had toen ze naar de hogere school ging al snel het boeltje er bij neer gegooid, ze had geen zin meer in leren.

De ouders, die toen nog in leven waren, hadden er veel verdriet van, ook hadden ze haar er op gewezen, dat ze met diploma later eerder een beroep kreeg, waar ze haar kost mee kon verdienen.

Alles ging langs haar heen, terwijl vader haar had verzocht, "als je niet wilt leren moet je maar werk zoeken, je kunt niet van ons verlangen, dat je hier in huis kunt blijven zonder inkomen."

Met tegenzin, ging ze in een winkel werken, daar leerde ze de chef kennen van het bedrijf en een jaar later was ze getrouwd.

De ouders hadden haar van te voren al gewaarschuwd dat die jongen veel te veel alcohol dronk, Maar Maaïke zei; "dat hij haar had beloofd om er mee te stoppen." Het kwam veel door verveling had hij tegen haar gezegd.

Maaïke woonde in een klein appartement en zoals ik al zei; na de dood van haar man, was ze bij haar ouders in getrokken.

Op de vraag die Anne haar had gesteld, kreeg die niet veel als antwoord, alleen dat ze een vriend had leren kennen, dat die een bedrijf had in auto's .

“Waar heeft hij dan dat bedrijf?” vroeg Anne. “Dat weet ik niet, dat heb ik nog niet gevraagd.”

“dat is dan niet goed van jou Maaïke, als je met een man omgang hebt, behoort men zich er na te informeren, waar die man woont en afkomst.”

Ik kan niet over een persoon oordelen, voor ik mij hebt geïnformeerd, hij kan wel als een eerlijke man over komen, maar dan hoeft hij nog niet te zijn.”

Nu was Maaïke weer op haar tenen getrapt en liep boos de kamer uit bij Anne, ze zei; amper de goede dag en verdween, ja zo was haar zus.

Anne vertrouwde de zaak niet erg, ze was bang dat haar zus stomme dingen zou uithalen en in verkeerde handen vallen.

Anne herinnerde zich goed, dat ze op een avond thuis op de bank zat met Niels, vertelde ze het aan hem, over Maaïke.

Als antwoord kreeg Anne, “je moet je niet zo druk maken om je zus, ze is oud genoeg, ze zal heus wel weten wat ze doet.”

“Maar Niels, ze is te ligzinnig, ze ziet het gevaar niet in een dezer dagen loopt het verkeerd af, ze luistert niet naar mij of wie dan ook.”

“Dat kan ik wel begrijpen, ze wil niet op haar vingers gekeken worden.”

Ook kwam weer bij haar als in een waas voorbij en in die herinneringen, zag ze zich nog afscheid nemen, die avond voor zijn vertrek, het afscheid viel zwaar.

De afstand die Niels moest maken om in het weekend naar huis te komen was veel te groot, en zijn tijd was er te kort voor.

Dat kon Anne ook niet van hem verlangen, hij zou toch regelmatig schrijven.

Na zijn opleiding zouden ze dan trouwen, dan hadden ze alle bij hopelijk een goede baan.

Anne was na het verlaten van het station, als een gebroken mens naar huis gegaan, had haar tas genomen en begaf zich naar haar werk, om op andere gedachten te komen.

De morgen op kantoor bleven haar gedachten bij Niels, ze was verdrietig, maar liet niets tegenover haar collega's iets merken.

Nu was ze alleen, haar zus die zag ze nog zelden en na haar laatste bezoek, kwam ze niet meer opdagen, dat was de aard van Maaïke, die liet zich nooit iets zeggen wat haar niet aan stond.

Anne had nog een paar maal de familie van de overleden man van Maaïke getroffen, die vertelde, dat ze haar na de begrafenis niet meer op bezoek was geweest. Terwijl ze zich voorheen met de familie goed verstond, ja ze hadden haar nog een keer gezien, toen ze bij een kroeg buiten zat met een stel mannen en vrouwen.

Anne begreep Maaïke niet, dat ze de kroegen afliep en de familie links liet liggen, zo als het nu weer bleek te zijn. Wat kon zij er tegen doen, zelf er eens een keer bij gaan zitten, dat ze dan misschien een beetje kwam te weten, wat haar daar toe bewoog.

Anne maakten zich na het gesprek met de familie, zorgen over Maaïke en nam zich voor, een bezoek aan haar te brengen, uit eindelijk was het toch haar zus. Van die afspraak kwam niets terecht, Maaïke was per telefoon niet te bereiken, of niet thuis, of de telefoon deed het niet.

Nee , ik ga niet op goed geluk naar haar toe, wie weet wat ze er aan deed treffen.

Zo gingen er enkele weken voorbij toen ze de eerste brief van Niels bij de post vond, ze had al eerder een brief van hem verwacht.

Ze keek op de poststempel, nu bleek dat hij al een dag of zes onderweg was geweest, hij was op twee plaatsen in de stad op het verkeerde adres bezorgd, dat stond op de enveloppe.

Daar zak ik morgen achter aan gaan, zo zou het ook kunnen, dat er brieven voor haar bestemd als advocaat in verkeerde handen terecht zouden vallen.

Nu kon ze Niels ook terug schrijven, ze had nu het adres, wat hij in de brief had vermeld.

Hij schreef aan haar, dat het hem goed was bevallen en dat ze tot heden tevreden over hem waren, over zijn inzet in de opleiding.

Alleen Anne , ik mist je erg, ik hou veel van jou en verlang nu al naar de vakantie en met kerst en nieuwjaar met jou samen te zijn.

Door dat Anne de vaste aanstelling had op het kantoor als advocaat en veel werk had, ging haar tijd overdag snel om, ze werkte soms tot laat in de avond, want het werk beviel haar uitstekend.

Ze dacht of ik thuis alleen zit of ik doe nog wat werk, dan is de avond ook een stuk gebroken.

De chef, was zeer tevreden over haar werk en na een half jaar kreeg ze zonder er naar te vragen opslag van haar loon. Bij thuiskomst, bekeek ze eerst haar loonbriefje en haar gedachten waren, dan kan ik voor mij zelf een appartement huren of kopen.

Dan ben ik ook niet meer afhankelijk, van die dame, die geen mannen in huis wilde hebben, wanneer Niels dan bij haar was had ze een eigen plek.

Die avond liep ze door de stad en vonder een mooie woning, die te koop stond. Ze melden zich bij thuiskomst op het adres, wat op het raam hing.

De eigenaar maakte met haar een afspraak, zo kon ze het huis ook van binnen zien, hoe het er uit zag.

Ze werd door de eigenaar rond geleid, dat beviel haar wel, na het vragen van de prijs, ging ze nog in onderhandeling met de eigenaar en kwamen tot een goede over een stemming.

Er hoefde niet veel aan te worden verandert, maar dat kon ze nog altijd later doen. Nu moest ze het Niels zo snel mogelijk laten weten, dat de brieven voorts op het nieuwe adres aan zouden komen.

Toen alles was geregeld, kon ze beginnen met schoonmaken en daar voor had ze hulp gekregen van enkele collega's, waar ze zeer dankbaar voor was.

Voor de verhuizing kreeg ze van de baas een paar dagen vrij en met wat hulp, was de klus al snel geklaard.

Anne kreeg bijna iedere week een brief van Niels, die zijn ervaringen op papier zette, zo dat Anne op de hoogte bleef.

Alles was voor Anne naar wens, het huis had ze naar haar smaak laten inrichten daar genoot ze van wanneer ze de vrije uren thuis was. Eindelijk weer een eigen tehuis, waar ze toch al jaren naar had verlangd, na dat ze alleen was komen te staan en haar ouders er niet meer waren.

Op een morgen zat ze op kantoor een aanklacht te bestuderen, dat was haar eerste waar ze straks mee aan het gerecht zou moeten verschijnen.

De naam kwam haar bekend voor, maar ze kon hem niet thuis brengen. Och ik zal wel zien wanneer ik die persoon ontmoet, verder zal ik mij er niet druk over maken, ik zal in mijn tijd wel meerdere bekende namen tegen komen. De chef had de aanklacht bij haar op bureau gelegd, met een briefje er bij, Anne veel succes.

Het was zo te zien geen moeilijke zaak, daarom voor te beginnen, had de chef het haar toe gewezen, maar indien ze hulp nodig had kon ze rekenen op haar collega's

Anne had toen ze voorheen nog op kantoor en haar werk deed met schrijven van rapporten veel ervaring op gedaan, toen was ze nog geen advocate.

Maar de eerste keer voor het gerecht, dat moest ze nog leren, kreeg ze hulp van een collega door de baas aan gewezen, een met jaren ervaring.

De gegevens die ze aan het lezen was, ging over de persoon, met een bekende naam, die de aanklacht had ingediend.

Die gegevens ging over een diefstal in een huis, van deze persoon, de dieven waren door de politie op gepakt, en nu bleek het dat die mannen al meerdere malen met de justitie in aanraking waren gekomen en bestraft.

De dag, voor dat de recht zitting zou aanvangen, hadden ze nog tijd, om met de aanklager te spreken.

Anne en haar collega, zaten in een andere kamer naast de zaal, daar gingen ze in gesprek met de man, om nog wat te horen wat er precies was gebeurd.

De collega stelde de man voor aan Anne, die op haar beurt de man aan keek, ik heb u wel al eens eerder gezien, u gezicht komt mij vaag voor.

“Woont u allang hier in de stad?” “Ja al van mijn geboorte, om het zo maar te noemen. Ik zie het wel op de dagvaarding, maar het is maar een gewone routine vraag.

U bent niet getrouwd zie ik en u woont er alleen? Sorry ik moet dit vragen om tijdens het proces een beetje op de hoogte te zijn van de hele zaak.”

“Dat is goed, zo hoort het ook” zei haar collega. “fijn dank u collega.”

“Het appartement hoeveel bewoners heeft het?”

“Dat zijn er tien. Vier gezinnen met kinderen, drie met man en vrouw alleen en drie alleen staande zoals ik.”

“Kan het ook zijn, dat een van de andere bewoners de kans heeft om bij u binnen te komen, zonder dat iemand anders het ziet?”

Nee daar zal niemand in het gebouw behoefte aan hebben, er wonen allemaal fatsoenlijke mensen en de verstandhouding is uitstekend.

Er zal niemand van de bewoners naar binnen gaan, wanneer er niemand thuis zal zijn.”

“U kwam thuis en zag dat de deur op een kier stond, wat dacht u op dat moment?” “Op het eerste moment dacht ik, dat ik de deur niet goed had gesloten, maar toen ik de deur zachtjes opende, hoorde ik iemand praten.”

“En wat gebeurden er daarna ?” “In de hal vlak achter de deur staat een paraplubak, daar staan niet alleen paraplu’s in maar ook een paar wandelstokken, daar nam ik een van en ben toen naar binnen gegaan.

Toen de twee merkten dat er iemand binnen kwam, sloegen ze op de vlucht, langs mij door de gang in, maar de laatste kon ik nog net een mep verkopen met de wandelstok op zijn rug.

Tot mijn verbazing, struikelde hij en viel tegen de tafelrand en toen op de grond.

Bij het naderen van de man zag ik dat hij toch wel een beetje bewusteloos was geraakt omdat hij niet direct regeerde op mijn vragen, de ander was nergens meer te zien, bij buitenkomst.

Op dat moment kwam de buurman naar huis, ik riep op hem om de politie te bellen, hij vroeg nog waarom, ik zei nog, bel maar eerst, een inbraak.

Bij het weer binnen komen wilde de dief juist opstaan, hij was inmiddels weer bij kennis, ik waarschuwde hem, als je opstaat sla ik je weer neer makker.

Na dat de buurman de politie had gebeld, kwam hij polshoogte nemen, hij zag de persoon op de grond liggen, Zo die heb je een goeie mep gegeven, ik zie dat hij een beetje bloed.

In het bij zijn van de buurman, vroeg die knul, of hij op macht staan? nee zei ik, Je blijft liggen tot de politie er is en die stapten even later de kamer binnen, toen de buurman en ik de man een pleister op zijn wond deden aanbrengen.

Een van de agenten sloeg hem meteen in de boeien, ga nou maar eens zitten en vertel ons maar eens eerst , hoe je heet waar je woont, hoe je hier binnen bent gekomen en wat jullie hier kwamen doen?”